

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388150976/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Her lagde Oldingen sig igjen tilbage, og foldede Hænderne over sit Bryst.

Denne sørgelige Historie gjorde saa dybt et Indtryk paa mit Sind, at min Indbildningskraft lod mig ingen Ro, men førte mig fra een Jammerscene til den Anden, fra Enkemandens tomme Bolig til Liigestuen i Kiel, til den ulykkelige Kvinde paa det synkende Vrag, hvorledes hun fortvivlet knuger Børnet i sit Favn, og raaber til Himlen om Frelse, indtil Bølgen kvæler hendes Stemme og lukker sig over Begge – jeg blev tilsidst saa benøuet, at jeg gjerne kunde rejst mig af Sengen, for at vorde denne rædsomme Forestilling kvit. Jeg satte mig virkelig overende, og saae over til den ynkværdige Mand – han sov! »Gud være lovet!» sukkede jeg med lettere Hjerter, »som sijnker os Lindring og Lise for endogsaa de tungeste Sorger. Han lader den læggende Tid hengiude over dem Alle; den jevner, udletter og dækker over, som Havet over Dem det tager ned i sit dybe Skjød.« – Nu nød jeg ondsider en Times Slum. Da jeg vaagnede, randt vel Fortællingen mig strax i Tanker; men det forekom mig nu som om Begivenheden var bleven meget ældre, som om det allerede var længere Tid siden jeg hørte den, og sjælekarsk stod jeg op, for at nedskrive et Par Bemærkninger ved de gamle Romeres Jagtforlystelser.

Medens jeg slummede, var der lagt Ild i Kakkellovnen, og Kammeret allerede luunt. Jeg tændte Lys, satte mig og skrev; og var netop bleven færdig, da Tjeneren kom og mældte: at Thevandet var inde i Stuen. Klokkeren slog syv.

Jeg gik ned, og fandt hele Familien oppe; og nu kom Gæsterne til Een efter den Anden, tilsidst min Conrector. – Blandt de første Spørgsmaal var som sædvanlig: hvorledes vi havde sovet. Uden Omsvøb fortalte jeg Nattens Begivenheder, og spurgte naturligviis om, hvem mine muntre Naboer monne være. Ingen vidste det bestemt; men gjættede paa den og den; thi Skjelmerne havde sagt Pigen nogle ravgale Navne, som hun ikke kunde huske. – Som vi snakkede herom, kom de Tre af dem – de Unge nemlig. Da den Forreste treen ind ad Døren, raabte Kammerraaden med en dygtig Trumf: »jeg tænkte det nok!» og sprang ham imøde. Men han og Alle vi Andre brast med det samme i en krampagtig Latter; thi hvem havde han ved sin Side? Gedebukken! med Degnens Paryk og snollede Har paa Hovedet; dens ene Forbeen laa paa Spøgefuglens Arm, og saaledes trippede den nok saa pent frem paa Bagbenene. »Her« sagde han, »fo-